

Călător printre umbre

Trăiri și idei

TRITONIC

București - 2024

CUPRINS

<i>Înainte de început</i>	9
<i>După trei ani</i>	15
<i>Zborul</i>	24
<i>Întâmplarea care putea schimba în rău viitorul meu</i>	29
<i>Văzutul în ciubăr</i>	35
<i>Șocul</i>	38
<i>Vedere din afara trupului</i>	44
<i>Povestea simțurilor</i>	47
<i>Primul conflict cu mine</i>	52
<i>Am ajuns la 21 de ani</i>	55
<i>Accidentul</i>	60
<i>A urmat cea mai frumoasă trăire din viața mea</i>	66
<i>Teologia</i>	72
<i>Încă un pas care a mișcat lucruri</i>	76
<i>Autodidact</i>	81
<i>Yoga</i>	89
<i>Regresia</i>	95
<i>Nouă luni interesante</i>	102
<i>Homeopatia</i>	106
<i>Tata</i>	111
<i>Tibetul</i>	113
<i>China</i>	132
<i>India</i>	142
<i>Haide pe la mine</i>	166
<i>Chile</i>	169
<i>Oare de ce nu vedem?</i>	180
<i>Mănăstirile</i>	186
<i>Cele zece porunci</i>	191
<i>Drumul</i>	195
<i>Bibliografia</i>	200

ÎNAINTE DE ÎNCEPUT

Nu-mi amintesc să fi fost ceva înainte, dar se poate să fi fost; a apărut o lumină, care nu avea un contur, era mai strălucitoare la interior, devenind din ce în ce mai difuză spre exterior. Plutea liniștită peste ceva așezat orizontal, lumina o intrare cu câteva scări din lemn, o intrare atrăgătoare, caldă, plăcută. Lumina (care părea o fință) nu se simțea că ar dori să rămână, dar nici nu se simțea că ar dori să plece. În partea opusă era totul negru, păreau multe femei în doliu, dar nu se vedea nicio față, se putea doar intui că sunt femei în doliu.

Trei fețe au fost luminate de la acea lumină strălucitoare care domina intrarea în pridvor și care plutea peste niște haine albe, cu ușoară tentă gălbui; oarece întins pe ceva mai înalt, dar nu vedeam pe ce anume. Nu vedeam decât cele trei fețe luminate și lumina care plutea deasupra corpului întins, restul era negru de nepătruns, care însă te lăsa să înțelegi că este și altceva. Fețele pe care cădea lumina stranie erau ale mamei mele, bunicii (mama mamei) și tușicăi (sora mamei, Melania); toate stăteau foarte aproape de lumina care plutea deasupra corpului întins, a cărui față nu o distingeam. Frământarea lor era mare, ca și suferința.

Ce era de fapt? Bunicul Bîrsan murise... Toate evenimentele descrise se petreceau în curtea casei bunicilor. Conform tradiției, înainte de a merge la cimitir, răposatului i se face, de către Preot, o slujbă de împăcare cu comunitatea și de rămas bun; abia apoi părăsește pentru totdeauna acest

loc. Mama, bunica și tușica erau cele trei fețe pe care le-am văzut, nu a durat mult toată povestea, sau așa apreciez, apoi nu mai știu nimic din ce s-a întâmplat...

După mai puțin de trei luni m-am născut.

Casa unde m-am născut era plină de căldură umană, mama, tata și încă patru frați mai mari (Ioan, Elena, Dumitru și Maria). Nu știu ce s-a întâmplat când m-am născut, din poveștile părinților știu că bunica a fost moașă, iar tata mi-a tăiat buricul. Părinții noștri nu erau niște oameni bogați, dar aveau ceva care depășește cu mult orice bogăție – erau buni, cu o bogăție spirituală cum foarte rar întâlnești, iar să fie chiar doi într-un loc se întâlnește și mai rar, ceea ce la ei se întâmplase; de asemenea erau foarte deștepți. Nu aveau multă școală, în vremea lor era foarte greu să faci școală, pentru cei mai mulți acest lucru era imposibil. Tata terminase patru clase, iar mama șapte. Mama și-ar fi dorit foarte mult să facă mai multă școală, a vrut să devină învățătoare, dar mentalitatea de la țară din acea vreme era extrem de restrictivă cu fetele, cu toate că bunicul era un om care a văzut și alte comportamente umane în lume.

Din 1912 până în 1919 a fost pe cele două continente americane: în primii doi ani a fost în Canada, unde a divorțat de prima soție, după care s-a întors în țară, deoarece tată lui era foarte bolnav (a și murit imediat după ce s-a întors bunicul); apoi a plecat în Argentina, respectiv în Patagonia, unde statul argentinian a creat multe facilități pentru crescătorii de animale, a stat cinci ani acolo. La întoarcerea în România a întâlnit-o pe bunica la Constanța; era dintr-o familie de negustori din Galeș, Sibiu, Zgura era numele ei de familie. S-au plăcut foarte mult și s-au căsătorit, împotriva voinței părinților bunei. Transilvania s-a unit cu Regatul, lucrurile au început să se liniștească din

punct de vedere politic. La începutul anului 1920 au revenit în Jina, la casa părinților bunicului. Aveau deja o fată, pe Anica. Au construit una din cele mai frumoase case, la vremea aceea, cu ceva influențe arhitecturale interioare de pe unde a umblat el prin lume. Tot în 1920 au avut al doilea copil, care după 36 de ani avea să-mi devină mamă, în corpul căreia am trăit ce am descris mai sus.

În această perioadă a trecut peste ei cel al doilea război mondial. Bunicul din partea tatălui (Budrala Pamfilie) a luptat în primul război mondial, în bătălia de Mărășești, de unde a scăpat cu viață. Era un om bun și foarte priceput la lucrări în lemn; deși nu avea multă școală, era ceasornicarul satului. Unul dintre frații bunicului era foarte talentat, cânta foarte frumos la fluier și compunea, sunt cântece la fluier care și acum îi poartă numele (cântarea lui Pavelu' Surdului). „Ai surdului” le spunea pentru că au avut un frate surd, Gheorghe.

În vremea aceea, oamenii trăiau și iernile la colibe (case de locuit în afara satului, acolo unde aveau și pământul), iernile erau cu foarte multă zăpadă, uneori zăpada putea ajunge până la doi metri. Ca să ajungă la animalele din colibă, trebuia să-și facă o cărare prin zăpadă, până la grajdul cu animale; pereții depășeau adesea cu mult înălțimea de un metru. Pe cealaltă parte, (dealurile din față) se vedeau vecinii ca în oglindă, comunicau între ei prin fluierături, țipete, mijloacele pe care le aveau la îndemână. Un lup flămând care a simțit miros de animale a căzut în cărare, nu mai putea să sară înapoi, fratele bunicului era în pericol. Vecinii care au văzut scena de pe partea cealaltă, au încercat prin toate mijloacele să-l avertizeze de pericol, dar zadarnic, el era surd. S-a întâlnit față în față cu lupul; a scos briceagul (oamenii erau pe atunci foarte curajoși și bine adaptați la duritățile locului), au început lupta și, având superiorita-

tea armelor, a înfipt lama briceagului în gâtul lupului și l-a omorât. De atunci i-a rămas porecla de Surdu, care ulterior s-a transmis la toți frații – la început erau frați cu Surdu, iar mai apoi au rămas „ai Surdului”.

Tata, Dumitru Budrala, a fost în cel de al doilea război mondial, avea 19 ani când a fost luat pe front, în linia întâi. În prima bătălie, din batalionul lui au mai rămas doar 13 soldați, se credea că au murit cu toții; el nici nu știa cum a scăpat, zicea: „Numai Dumnezeu ne-a avut grijă”. Locul unde a avut loc bătălia se numea „Dealul lui Dumnezeu”. Ce paradoxuri sunt în lumea asta, pe Dealul lui Dumnezeu a avut loc un măcel cumplit, Dumnezeu a avut grijă numai de cei 13, de restul nu a avut?

Dacă luăm un anume fel de educație, pare foarte nedrept tot ceea ce se întâmplă: cum adică, Dumnezeu să aibă grijă doar de 13 oameni dintr-un batalion, iar restul? Cum oare poate să îngăduie să se ducă lupte în care mor copiii Săi, creația Sa? Pare destul de subiectiv, pare că ar fi o entitate de inteligență sub medie. Eu nu cred că este așa. Este altfel. Este Dumnezeul creat de mintea oamenilor, șubred și imperfect ca ei.

Dumnezeu este Iubire, este Înțelepciune, este mult mai mult decât mintea noastră care poate cuprinde foarte puțin, dar este convinsă că știe tot. Dacă am accepta că ființa umană există într-un corp muritor, se eliberează de acel corp în anume situații, revine după un timp în alt corp? Haideți să considerăm reîncarnarea ca fiind un lucru posibil: adică sufletul este entitatea care „sunt ceea ce sunt”, trupul este vehiculul căruia sufletul îi dă viață; când a părăsit vehiculul, trupul este doar materie care se întoarce la elementele inițiale (apă, aer etc.). Sufletul ia cu el toate faptele făpturii, bune sau rele; în viața viitoare, dacă ai făcut fapte rele în viețile anterioare, o să plătești tot, la fel și cu faptele bune.

Asta ar explica multe lucruri: doi frați gemeni, crescuți în aceleași condiții, au o viață total diferită; se produce un accident – unii scapă, alții mor, în aceleași condiții; sau în război, dintr-un batalion scapă 13 oameni... Se naște un copil cu foarte multe probleme de sănătate. Ce vină a avut, pare nedrept să hotărască Dumnezeu asta, nu cred că poate să fie așa Cel care este doar Iubire, dar cele de mai sus pot explica asta.

Legat de corpul fizic, haideți să vedem cât este al nostru sau dacă este al nostru? Ai fost întrebat dacă vrei să te naști, unde vrei să te naști, când vrei să te naști? Cine hotărăște să crești, să devii adolescent, să te atragă o femeie sau un bărbat, să ai copii? Ar dori cineva să îmbătrânească și apoi să moară? Nu cred, și totuși lucrurile astea se întâmplă, noi credem că suntem stăpânii corpului nostru, ba mai vrem să fim și stăpânii altora, nu vedem că nu avem în stăpânire nici măcar corpul căruia îi zicem „**al meu**”.

La toate astea reîncarnarea ar putea să dea un răspuns elocvent pentru mintea noastră, logic și argumentat. Dacă sufletul este separat de corp, ia cu sine doar faptele bune și rele, se reîncarnează în alte și alte corpuri, până reușește să se purifice de toate păcatele. Sufletul își alege părinții în funcție de bagajul de fapte bune sau rele pe care le-a adunat în viețile anterioare, respectând legea universală, (faptele tale din viețile anterioare îți construiesc viața actuală).

Dumnezeu nu ar mai fi judecătorul faptelor noastre, al pedepselor noastre, ar reprezenta doar legile universului. Noi ne judecăm în funcție de faptele noastre, aplicând legile universale. Legea universală nu o poate sminti nimeni, ea se aplică fără nici o excepție: toate datoriile le vei plăti; de-atâtea ori te vei naște, până vei purifica entitatea ta spirituală (sufletul). Nu este iad, iadul va fi în viețile tale pe pământ. Această teorie nu trebuie exclusă, trebuie cercetată. Iisus a

spus: „Mergeți și cercetați toate lucrurile”, nu a spus „crede și nu cerceta”. A mai spus: „Fericit cel ce crede și nu a văzut”, acest lucru este cu puțință celor ce au avut experiențe spirituale și nu mai au nevoie de căutări, s-au întâlnit cu lumina și pacea Divină. Iisus nu s-a supărat pe Toma, cel care a crezut numai după ce i-a pipăit rănilile. Toma este expresia celui care caută adevărul, ori pe Iisus nu avea cum să-l supere, din contră, El i-a ieșit în cale, l-a ajutat în căutarea lui, iar acesta a găsit adevărul ca și cei care nu s-au îndoit.

DUPĂ TREI ANI

Au trecut trei ani de când m-am ivit pe acest pământ, nu îmi amintesc nimic din acea vreme de început.

Apoi s-a mai produs un fenomen nefiresc pentru cei mai mulți. Părinții noștri și-au propus să-și construiască o casă mai mare, venise pe lume și cel de-al șaselea frate, Nicolae. Materialele de construcție le procurau cu multă greutate, piatra o aduceau din diferite cariere, acolo erau pietrari care o extrăgeau din carieră, munca aceasta era sursa lor de venit, o vindeau celor care aveau nevoie. Lemnul se aducea din pădurea locală, din care se confecționau grinzi, scânduri, lați; toate lucrările se făceau manual, cu un consum foarte mare de energie fizică. Lemnul din pădure era tăiat manual cu fierăstrău și topoare; până acasă se transporta cu boii sau caii de povară. Acasă cele patru fețe drepte ale grinzilor se ciopleau manual cu topoare speciale, mai late, numite „bardă”. Scândura se tăia manual sau aveai posibilitatea să duci lemnul la joagăr; acolo se utiliza puterea apei, care înlocuia forța fizică umană, dar costa bani, iar banii erau puțini sau deloc, așa că se apela la munca fizică. Cărămida o confecționa fiecare acasă, de avea norocul ca pământul să fie bun pentru făcut cărămidă, iar dacă nu avea norocul ăsta, atunci se mergea în locuri comunale cu pământ bun pentru așa ceva. Erau și oameni specializați pentru făcut cărămidă, veniți din alte localități, desigur tot pentru cine avea bani. Părinții noștri au făcut cărămida acasă, tata era foarte priceput la toate meșteșugurile, a confecționat din

lemn formele (matricea) în care se turna pământul prelucrat din care se alcătua cărămida, la fel a făcut mesele de lucru și toate celelalte unelte.

Toată familia care era aptă de lucru participa într-un fel sau altul. Cărămida care se obținea era întinsă pe pământ drept, în apropiere, pentru o primă uscare, apoi era clădită într-un anume fel până ce se usca foarte bine. După aceea se ridica din ea un cuptor mare, se etanșează bine, apoi în partea de jos, unde prin construcție erau două focare mari, se făcea focul cu rădăcini de copac care au putere calorică mai mare. După câteva ore, după ce se înteți bine focul, erau umplute cu rădăcini de copaci cele două focare din cuptor, unul în partea stângă și altul în partea dreaptă, situate la baza cuptorului și pe toată lungimea acestuia; se înfundau cu un zid tot din cărămidă nearsă. Înăuntru, temperatura foarte ridicată se păstra câteva zile, până cărămida devenea roșie, semn că a fost arsă suficient și astfel a devenit mult mai dură, numai bună pentru construcții.

Cărămida crudă era întinsă la uscat prin curte. Pentru noi, copiii cei mai mici (Niculiță care avea doi ani și câteva luni și Gheorghită, adică eu, care sunt cu un an și o lună mai mare decât el), era cea mai mare bucurie să alergăm peste cărămidile crude și să rămână urmele picioarelor pe cărămidizi. Mama trebuia să fie tot timpul atentă, dacă ne scăpa de sub priviri puteam strica multe cărămidizi, iar munca lor era zadarnică.

Era o dimineață foarte frumoasă, curtea casei era plină de cărămidizi întinse la uscat pentru ca apoi să poată fi stivuită pentru uscarea definitivă (dacă nu erau bine uscate, la arderea în cuptor se lipeau între ele și toată munca era fără rost).

Lumina era caldă și învăluia totul într-o frumusețe misterioasă, plină de taine; peste tot plutea pacea și liniștea. Mama ne-a scos în curte să ne jucăm dar probabil ne supraveghea de undeva să nu alergăm peste cărămizi. Deasupra capului nostru, pe cer, a apărut un grup de stele, șase la număr, așezate trei câte trei, formau un dreptunghi, cinci din ele străluceau mai tare. Pe fiecare din cele două șiruri de trei stele, în capătul din aceeași parte, o stea avea lumina mai slabă iar cealaltă avea lumina mai strălucitoare decât celelalte stele. Eu priveam în sus, iar Niculiță avea alte preocupări, nu vedea nimic din toate acestea. În același timp vedeam parcă și de undeva de sus, eram într-un con de lumină amândoi, mi se părea firesc ce se întâmplă, dar eram foarte încântat și bucuros de ceea ce văd: în același timp eram și observator, adică urmăream tot ce se întâmpla de undeva din exterior și de sus.

Nu m-am întreat de ce mă văd din exterior și nu am văzut pe cel care observa. Cum este posibil să mă văd din exterior? Pe fratele meu era normal, dar mă vedeam și pe mine – eram doi copii veseli, ieșiți să se joace. Dar în acel moment eu eram atent la altceva și mi s-a părut foarte firesc, deși am aflat mai târziu că nu este totuși firesc lucrul acesta, să te vezi din exterior și să te identifici cu cel pe care îl vezi. Această trăire este cât se poate de reală, o văd și acum cu toate amănuntele și o trăiesc la fel de prezent ca atunci. A fost o mare încântare să trăiești într-o asemenea pace, o lumină minunată, să vezi stele, deși era o dimineață foarte frumoasă. La acea vreme nu am realizat ce se întâmplă, era atât de real totul, nu era nicio diferență între alergatul pe cărămizi crude și ceea ce trăiam și vedeam.

Noi suntem șase frați (am fost șapte dar primul copil a murit la doi ani); fiecare este născut în câte o zi a săptămâ-

nii, Gheorghiuța luni, Niculiță marți, Ionică miercuri, Elena joi, Dumitru vineri, iar Mărioara sâmbătă; sora care a murit, Măriuța, era născută duminică.

Din spusele părinților, Măriuța a murit, iar Ionică s-a îmbolnăvit și el, boala avea aceeași manifestare, iar ei erau disperăți, fiindcă medicul care l-a consultat nu le-a dat nicio speranță. La vremea aceea, anul 1953, era un medic pentru mai multe comune, venea rar în comună, doar o dată pe săptămână. În situații mai dificile, oamenii străbăteau șapte km pe jos până în comuna în care locuia medicul. Au făcut tot ce au putut, epuizaseră tot ce știau. În frământarea lor de a-și salva copiii (se născuse și Elena), au auzit că la Mănăstirea Cioara, la vreo 30 de kilometri distanță de la Jina spre Cugir, se află un călugăr deosebit. Era ultima lor nădejde, nu mai avea nicio altă speranță, așa că s-au hotărât să încerce și posibilitatea asta. În dimineața următoare, foarte devreme, au luat-o pe Elena în brațe, fiindcă era mică și trebuia alăptată, și au pornit la drum. Pe Ionică l-au lăsat în grija bunicii din partea mamei; toți aveau inima strânsă că se va întâmpla ceva cu băiatul. Au luat cu ei niște haine ale copiilor, pe care călugărul urma să facă niște slujbe de ajutor de la Dumnezeu. Tot drumul l-au străbătut pe jos, nu erau mijloace de transport; spre seară au ajuns la Mănăstire. Călugărul i-a primit cu multă bunătate și compasiune, s-a minunat de efortul pe care l-au făcut, a înțeles pentru ce au venit, le-a oferit un loc de odihnă, dar înainte de a se odihni i-a poftit în biserică, unde a săvârșit rugăciunea pentru care au venit. Tata spunea că, pe tot parcursul rugăciunii, candela suspendată din fața altarului s-a legănat de la stânga la dreapta, ca și când ar fi participat la rugăciune.

A doua zi nici nu se luminase încă de ziuă, că au și pornit la drum spre casă. După-amiază au ajuns acasă, iar copilul nu era bine, ba poate ceva mai rău. În zbuciumul lor